

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

A6-0060/2008

4.3.2008

SPRAWOZDANIE

w sprawie stosowanych w rybnactwie metod zarządzania opartego na prawach
połowowych
(2007/2111(INI))

Komisja Rybołówstwa

Sprawozdawczyni: Elspeth Attwooll

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	8
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	13

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie stosowanych w rybnactwie metod zarządzania opartego na prawach połowowych (2007/2111(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa¹,
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie reformy wspólnej polityki rybackiej („mapa drogowa”) (COM(2002)0181),
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosowanych w rybnactwie metod zarządzania opartego na prawach połowowych (COM(2007)0073),
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A6-0060/2008),
- A. mając na uwadze, że w zielonej księdze w sprawie reformy wspólnej polityki rybackiej (WPRyb) Komisja wyraziła przekonanie, że alternatywne mechanizmy zarządzania mogą odegrać istotną rolę uzupełniającą w zarządzaniu wspólnotowym systemem gospodarki rybackiej,
- B. mając na uwadze, że Komisja zainicjowała debatę w sprawie stosowanych w rybnactwie metod zarządzania opartego na prawach połowowych (RBM),
- C. mając na uwadze, że w debacie wzięło już udział szereg zainteresowanych podmiotów,
- D. mając na uwadze, że w przeszłości przeprowadzono już wiele badań na temat RBM, jednak żadne z nich nie obejmowało wszystkich przybrzeżnych państw członkowskich UE,
- E. mając jednakże, że wiele badań dotyczyło funkcjonowania i skutków stosowania systemów zarówno w UE, jak i poza jej granicami, które umożliwiają zbywanie praw połowowych w zamian za wartość gospodarczą,
- F. mając na uwadze, że Komisja ogłosiła obecnie przetarg na przeprowadzenie badania,
- G. mając na uwadze, że Komisja oświadczyła, że obecnie nie ma planów zmiany istniejących systemów zarządzania, ale jednocześnie wyraziła zamiar wprowadzenia zmian w funkcjonowaniu wspólnej polityki rybackiej i w związku z tym poszukuje odpowiednich rozwiązań alternatywnych,

¹ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, str. 59. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady nr 865/2007 (Dz.U. L 192 z 24.7.2007, str. 1).

- H. mając na uwadze, że obecne systemy zarządzania gospodarką rybacką w Unii Europejskiej, w szczególności system ogólnego dopuszczalnego połowu (TAC) i kwot, nie stanowią odpowiedzi na problemy tego sektora i absolutnie konieczne jest przeprowadzenie w tej sprawie kompleksowej debaty, w której zostaną ocenione pozytywne i negatywne aspekty ich ewentualnego przyjęcia,
- I. mając na uwadze, że należy w związku z tym rozważyć sposoby wprowadzenia ewentualnych ulepszeń w funkcjonowaniu WPRyb (której obecne niedostatki są oczywiste), w szczególności przy pomocy polityki zarządzania gospodarką rybacką,
- J. mając na uwadze, że ewentualne zmiany nie będą zmianami na lepsze, o ile nie zagwarantują eksploatacji zasobów w sposób zapewniający trwałe warunki gospodarcze, środowiskowe i społeczne,
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja, przewidując konieczne zmiany w obecnej polityce zarządzania, zainicjowała debatę w sprawie stosowanych w rybnictwie metod zarządzania opartego na prawach połowowych (RBM);
 2. uważa, że morskie zasoby biologiczne stanowią wspólne dobro publiczne;
 3. uważa, że odnośnych praw nie należy rozumieć jako praw własności, ale jako rodzaj praw do użytkowania czy zbioru, zatem winny one podlegać odpowiednim ograniczeniom;
 4. stwierdza jednak również, że istnieją oddzielne systemy RBM oparte na różnych założeniach:
 - a) dotyczących tego, komu takie prawo należy przyznać, a także warunków jego zbywalności i odsprzedaży w zamian za wartość gospodarczą;
 - b) dotyczących zakresu prawa, zwłaszcza tego, czy jest ono określone w sensie miejsca korzystania z niego, ilości dopuszczalnych połowów lub poniesionego wysiłku;
 5. z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie przez Komisję przetargu na przeprowadzenie kompleksowych badań różnych systemów zarządzania;
 6. stwierdza, że okres przeznaczony na debatę jest zbyt krótki i apeluje o jego przedłużenie, aby zapewnić należyte zbadanie i przeanalizowanie różnych istniejących możliwości oraz ich konsekwencji;
 7. uznaje jednak – nawet przed takim badaniem – fakt funkcjonowania szerokiego wachlarza takich systemów, z których większość (jeśli nie wszystkie) korzysta z jakiejś formy rozumianego najogólniej RBM; uznaje także, że eksperymenty w dziedzinie zarządzania poprzez prawa połowowe w państwach członkowskich, które zastosowały takie systemy, mają bardzo pozytywne konsekwencje pod wieloma względami, na przykład pod względem zmniejszenia zdolności połowowej;
 8. uważa, że podobnie oczywiste jest, iż na szczeblu Wspólnoty i w przynajmniej niektórych państwach członkowskich stosuje się mieszane formy RBM, zarówno w sensie przydziału i zbywalności/odsprzedaży praw, jak i sposobu określania ich zakresu;
 9. dostrzega stopień związanej z tym złożoności oraz trudności, jakie powoduje to przy

przechodzeniu na jednolity system, niezależnie od tego, czy jest to realizowane poprzez harmonizację praktyk państw członkowskich, czy też przez administrowanie na szczeblu Wspólnoty;

10. uważa jednak, że trudności te są do pokonania, czego dowodzi fakt wprowadzenia zarządzania opartego na prawach połowowych w wielu krajach i regionach, które mają najbardziej rozwinięte sektory gospodarki rybnej na świecie, a biorąc pod uwagę, że system ten mógłby okazać się bardzo przydatny dla zarządzania częścią flot połowowych Wspólnoty, należy mieć przynajmniej na względzie możliwość włączenia go do WPRyb;

11. uważa, że należy upewnić się, jakie będą skutki zmian, zwłaszcza skutki wprowadzenia ogólnospółnotowych indywidualnych kwot zbywalnych (ITQs), dla:

- względnej stabilności i jej roli w utrzymywaniu zdolności do przetrwania społeczności zależnych od rybactwa,
- stopnia koncentracji własności takich praw oraz wynikających z niego konsekwencji społeczno-gospodarczych;
- korzyści, jakie mogłyby przypaść dużym firmom kosztem małych podmiotów lub lokalnych flotylli rybackich;
- obaw o ewentualne dodatkowe związane z tym koszty, przyjmowania środków zniechęcających do inwestycji w statki, oprzyrządowanie, bezpieczeństwo i warunki pracy,
- prawdopodobieństwa nieudostępniania w pierwszym rzędzie kwot podmiotom czynnie zajmującym się rybactwem;
- problemów związanych z uzyskaniem wstępnego przydziału i przekazaniem nieoczekiwanego zysku otrzymującym ten przydział,
- ryzyka nadmiernej koncentracji praw;

12. uważa, że należy rozwiązać problem będący przyczyną tych obaw przed podjęciem jakichkolwiek działań w kierunku stworzenia jednolitego systemu, jak na przykład możliwość - jak wynika z dotychczasowych precedensów - ustalenia limitu akumulowania praw połowowych;

13. uważa, że należy również podkreślić dodatnie aspekty stosowania w rybactwie zarządzania opartego na prawach połowowych, będące przedmiotem powszechnej zgody, w tym następujące zagadnienia:

- zarządzanie jest bardziej zracjonalizowane, ponieważ posiadacze praw bezpośrednio odpowiadają za zarządzanie i przestrzeganie ogólnych zasad, co generalnie przyczynia się do istnienia sektora charakteryzującego się większymi zdolnościami w zakresie przedsiębiorczości i mniej uzależnionego od doradztwa ekspertów, pośrednictwa i finansowania ze środków publicznych;
- we flotach, w których stosowany jest ten system, monitorowanie jest prostsze,

- ponieważ można dokładnie zidentyfikować statki posiadające uprawnienia;
- zmniejsza się liczba odrzutów, ponieważ istnieje możliwość zakupu praw połowowych dotyczących gatunków, w przypadku których kwota jest bardzo ograniczona;
 - floty rybackie dążą do tego, aby ich działalność była opłacalna, co zazwyczaj prowadzi do zmniejszenia zdolności połowowych dzięki eliminowaniu starszych i mniej wydajnych jednostek;
 - najprostszym sposobem wprowadzenia systemu byłoby przydzielanie kwot odpowiednio do względnej stabilności każdego z państw członkowskich, a zatem ten warunek również nie byłby zagrożony;
14. zastanawia się również, czy jednolity system RBM byłby w każdym razie odpowiedni dla różnych rodzajów rybołówstwa;
15. w tym kontekście zwraca uwagę na: odmienne wymogi dla rybackich zasobów jedno- i wielogatunkowych; specyficzną sytuację flotyli tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego;
16. uważa, że w związku z powyższym należy wprowadzić dla nich odrębne przepisy poprzez zastosowanie kryteriów związanych z odległością geograficzną od brzegu, albo poprzez przeznaczenie dla nich części kwoty;
17. z zadowoleniem przyjmuje zatem fakt, że Komisja nie ma obecnie zamiaru ingerować w dotychczasowe systemy zarządzania;
18. uważa jednak, że mimo to należy głębiej rozważyć zalety i wady różnych systemów RBM;
19. uważa, że konieczne jest zapobieganie zakłóceniom gospodarczym w sektorze gospodarki rybnej, będącym ze szkodą dla właścicieli małych statków, szczególnie tych, którzy reprezentują tradycyjne łodziowe rybołówstwo przybrzeżne;
20. przyznaje, że systemy takie mogą wspierać wydajność ekonomiczną, pod warunkiem, iż są one odpowiednio skonstruowane; zaznacza, że ta wydajność jest celem każdej polityki gospodarczej i że w interesie WPRyb jest zapewnienie istnienia rentownego sektora gospodarki rybnej, coraz mniej uzależnionego od środków publicznych;
21. stwierdza, że ponieważ polityka rybactwa jest wspólną polityką, mechanizmy zarządzania prawami połowowymi powinny zostać przyjęte na szczeblu wspólnotowym, co umożliwi usprawnienie gospodarowania zasobami połowowymi;
22. uważa, że wydajność ekonomiczna jest cenna jedynie wtedy, gdy wspiera cele WPRyb;
23. wzywa Komisję do dopilnowania, aby wszystkie badania wszczęte przez nią w zakresie RBM ukierunkowane były na:

I. uzyskanie pełnego obrazu i analizy systemów zarządzania, jakie obecnie stosowane są w państwach członkowskich,

II. przyjrzenie się podstawowym założeniom związanym z RBM, jeśli chodzi:

- a) o to, komu można przydzielić uprawnienia, komu je zbyć oraz czy można je odsprzedać, wraz z wszelkimi ograniczeniami w tym zakresie, oraz
- b) o zasięg tych uprawnień, tj. czy są one określone co do miejsca, ilości (wynik) czy wysiłku (nakład) lub kombinacji tych czynników.

III. ocenę - przy użyciu dowodów uzyskanych z obowiązujących systemów zarządzania - wydajności każdego z tych założeń w osiągnięciu celów WPRyb w zakresie:

- a) poprawy warunków życia osób zaangażowanych w działalność rybacką;
- b) zachowania zrównoważonej ekologii morskiej, która chroni zasoby rybne, oraz
- c) utrzymania zdolności do przetrwania społeczności zależnych od rybactwa,
- d) rozmiaru, w jakim system, od czasu swojego powstania, skoncentrował prawo własności połowów i doprowadził do utraty zatrudnienia;
- e) wydajności gospodarczej sektora gospodarki rybnej;

IV. rozpatrzenie tych kwestii oddzielnie pod kątem różnych typów działalności rybackiej prowadzonej zarówno na wodach Wspólnoty, jak i poza nimi;

24. apeluje, aby Komisja przedłużyła okres debaty w tej sprawie;

25. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, regionalnym komitetom doradczym oraz Komitetowi Doradczemu ds. Rybołówstwa i Akwakultury.

UZASADNIENIE

Charakter odnośnych praw

Pierwsza kwestia omawiana w odniesieniu do stosowanych w rybnictwie metod zarządzania opartego na prawach połowowych (RBM) dotyczy rodzaju praw będących przedmiotem dyskusji. Co zrozumiałe, zgłaszanych jest wiele sprzeciwów co do uznania tych praw za prawa własności, gdyż zakłada to prywatną własność jakiegoś publicznego zasobu. Równocześnie jest jednak oczywiste, że własność taką nabywa się w stosunku do ryb już pozyskanych.

Właściwym odpowiednikiem wydaje się być zatem prawo do użytkowania, czyli prawo do owoców, stanowiące prawo umowne i podlegające w związku z tym prawu zobowiązań, a nie prawo własności. Ma to znaczenie, ponieważ prawo do użytkowania dotyczy zobowiązania do niemarnowania zasobu, z którego owoców się czerpie. Jest to również prawo, które może być ograniczone w czasie lub podlegać innym rodzajom uwarunkowań.

Na przykład zgodnie z prawem rzymskim podmiot posiadający prawo do użytkowania mógł odnajdąć lub sprzedać korzystanie z tego prawa, nie mógł jednak przenieść go jako takiego, pozostając odpowiedzialnym w stosunku do właściciela za wszelkie szkody spowodowane przez najemcę czy nabywcę. Należy zatem zauważyć, że zbywalność tego prawa oraz warunki posiadania go jako takiego można obwarować ograniczeniami.

Systemy przydziału praw

U podstaw szerokiej gamy pozornie złożonych systemów leżą pewne podstawowe założenia.

Po pierwsze, dotyczą one przydziału i zbywalności prawa do połowów.

- Prawo to można przyznawać zarówno wspólnotom, jak i jednostkom.
- Może ono być zbywane przez społeczności na rzecz jednostek (i przez jednostki z powrotem na rzecz społeczności), jak i między społecznościami oraz między poszczególnymi jednostkami.
- Zbywalność ta może być jednak na szereg sposobów ograniczona. Na przykład jednostka może być uprawniona do zbycia danego prawa wyłącznie z powrotem na rzecz społeczności czy innej jednostki należącej do tej samej społeczności.
- Zbywalność staje się odsprzedażą wtedy, gdy zbycie dopuszczone jest w zamian za wartość gospodarczą.
- Warunki, na których dane prawo może zostać odsprzedane, pomagają określić wielkość tej wartości gospodarczej.

Po drugie, wspomniane założenia dotyczą zakresu danego prawa.

- Zazwyczaj definicja uwzględnia:
 - miejsce, w którym można korzystać z danego prawa,
 - ilość ryb, które można odłowić (wynik korzystania z danego prawa),
 - dopuszczalny wysiłek (nakład dozwolony przy korzystaniu z danego prawa),

- lub jakąś kombinację powyższych czynników.
- Zakres tego prawa może być dodatkowo doprecyzowany szczegółowymi przepisami, takimi jak przepisy zabraniające odrzutów lub wprowadzające zamknięte obszary połowowe.
- Innym czynnikiem określającym wartość gospodarczą tego prawa jest jego zakres w danym czasie.

Obydwa rodzaje wyżej wymienionych założeń funkcjonują na szczeblu UE.

Przede wszystkim UE jako wspólnota przyznaje prawo innym wspólnotom, w tym przypadku państwom członkowskim. Dalsze przekazywanie praw pozostawia ona w dużej mierze w gestii państw członkowskich, które według uznania dzielą je pomiędzy swoje społeczności i/lub jednostki.

UE zezwala również na wymiany między państwami członkowskimi, chociaż coraz większy nacisk kładzie się na jej uprawnienie do ponownego przydziału wielkości dopuszczalnych połowów w przypadku niewykorzystania możliwości połowowych.

Przynajmniej w niektórych sytuacjach UE uznaje to prawo za zbywalne – na przykład przy negocjowaniu wymian kwot oraz zawieraniu z krajami trzecimi umów partnerskich dotyczących rybołówstwa.

Ponadto, jeśli chodzi o zakres prawa połowowego, wyraźnie stosuje się podejście mieszane, w którym rozmieszczenie połowów odzwierciedla zasadę względnej stabilności, ilość (wynik) określoną przez ogólne dopuszczalne połowy (TAC) i kwoty, a wysiłek (nakład) obwarowany jest przepisami dotyczącymi zdolności połowowych, oprzyrządowania, dni na morzu itp.

Większość, o ile nie wszystkie państwa członkowskie, najwyraźniej również stosują systemy mieszane w przyznawaniu kwot i zbywalności prawa lub określania ich zakresu lub w obu tych przypadkach. Obraz sytuacji jest jednak bardzo zróżnicowany. Dotyczy to zwłaszcza kwestii, do jakiego stopnia i w jaki sposób zbywalność prawa jest prawnie uznawana.

Obecnie nie ma wystarczających informacji, w oparciu o które można by oprzeć ocenę powyższej kwestii, w związku z czym badanie Komisji jest bardzo pożądane.

Jak wypada porównanie systemów z punktu widzenia wydajności ekonomicznej?

Przeprowadzone w roku 2006 badanie OECD dotyczyło dziewięciu różnych systemów RBM. Każdy system był analizowany głównie pod kątem oceny wydajności ekonomicznej. Można to określić jako zdolność zapobieżenia przez system zbyt wielu połowom na zbyt ograniczonych zasobach ryb.

Oceniane były następujące aspekty praw: wyłączność, czas trwania, rodzaj zezwolenia, zbywalność, podzielność i elastyczność. (Każdemu aspektowi nadano taką samą wagę - podejście takie można zakwestionować nawet wtedy, gdy rozpatrywana jest sama wydajność ekonomiczna).

Cztery systemy, które oceniono najwyżej, to: prawa do uprawiania rybołówstwa na określonym obszarze (TURF), wspólnotowe kwoty połowowe (CQ), indywidualne kwoty zbywalne (ITQ) oraz indywidualne zbywalne kwoty dotyczące nakładu połowowego (ITE).

Zgodnie z uwagami poczynionymi w poprzedniej części ITQ i ITE powinny być zwane raczej kwotami podlegającymi odsprzedaży niż zbywalności.

Na ile skuteczna jest wydajność ekonomiczna?

Na poziomie makroekonomicznym wydajność ekonomiczna dąży do osiągnięcia równowagi między zaangażowanymi w rybołówstwo środkami, a dostępnością ryb. Kiedy pierwszy aspekt przewyższa drugi, zbywalność/odsprzedaż postrzegana jest jako mechanizm umożliwiający stosowne zmniejszenie.

Odsprzedaż może w szczególności służyć jako środek dostarczający wartości wyrównawczej, kiedy prawo połowowe zmienia właściciela, i w ten sposób wspomagać odchodzenie od działalności połowowej.

Krótkoterminowa zbywalność/odsprzedaż jest najwyraźniej również skutecznym środkiem służącym rozwiązywaniu kwestii przekroczenia kwot oraz ich deficytu.

O ile zbywalność jest konieczna do rozpoczęcia działalności połowowej, o tyle istnieją pewne obawy, że odsprzedaż może stanowić w tym przeszkodę.

Istnieje również obawa, że koszty nabywania prawa połowowego mogą zaszkodzić możliwościom rybaków w zakresie inwestowania w inne aspekty ich działalności, np. w modernizację statków i oprzyrządowania.

Wreszcie, jeśli odsprzedaż nie podlega właściwej kontroli, może doprowadzić do przesadnego skupienia prawa połowowego, a także umożliwić połowy jednostkom i organizacjom pozostającym poza czynnym przemysłem rybackim.

Na wydajność ekonomiczną mogą mieć również wpływ kwestie gospodarcze związane z dziedziną publiczną, takie jak odzyskiwanie kosztów, podatki transferowe i itp.

Do jakiego stopnia wydajność ekonomiczna przyczynia się do realizacji celów WPRyb?

Wydajność ekonomiczna jest wartością nie samą w sobie, ale jedynie wtedy, gdy przyczynia się do realizacji celów WPRyb. Można je podsumować jako:

- poprawa warunków życia osób zaangażowanych w działalność połowową,
- zachowanie zasobów ryb w kontekście zrównoważonej ekologii morskiej i powiązana z tym stała i ciągła dostawa wysokiej jakości ryb na rynki,
- utrzymanie zdolności do przetrwania społeczności zależnych od rybactwa.

W poprzedniej części rzucono cień na rolę wydajności ekonomicznej jako środka osiągnięcia pierwszego z tych celów. W szczególności narażanie na dodatkowe koszty może odbić się negatywnie na bezpieczeństwie i warunkach pracy.

Jeśli chodzi o ochronę zasobów rybnych należy odnotować, że niekoniecznie istnieje związek między wydajnością ekonomiczną a zaprzestaniem przeławiania. Niektórzy uważają, że prowadzi to rybaków do podejmowania działań na rzecz osiągnięcia zrównoważenia zasobów rybnych we własnym długoterminowym interesie. Konieczne jest jednak uzyskanie dalszych dowodów na poparcie tej tezy. Pozostaje kwestią dyskusyjną, że uzależnione jest to od ograniczenia prawa do zbywalności kwot wyłącznie do podmiotów aktywnie zaangażowanych w działalność połowową, z racji tego, że wraz z wyczerpaniem się zasobów rybnych instytucje finansowe po prostu zaczęłyby inwestować w innym sektorze.

Istnieją również obawy, że wydajność ekonomiczna mogłaby w rzeczywistości doprowadzić do niepożądanych praktyk, jak odrzuty i selekcja wielkościowa, jako sposobów odzyskiwania kosztów poniesionych na pozyskanie praw podlegających odsprzedaży.

Jeśli chodzi o zdolność do przetrwania społeczności zależnych od rybactwa, główne zagadnienie to kwestia wpływu praw podlegających odsprzedaży na osiągnięcie przez nie względnej stabilności. Istnieje obawa, że prawa, których zbyt dużą ilość odsprzedano, mogłyby w stosunkowo krótkim czasie pozbawić je prawa połowowego, a tym samym - ich głównego środka utrzymania. Obawa ta szczególnie daje się odczuć w odniesieniu do społeczności rybackich zajmujących się połowem przybrzeżnym na małą skalę.

Wnioski

Z zarządzaniem opartym na prawach połowowych niewątpliwie wiążą się, rzeczywiste i potencjalne, korzyści i ujemne strony. Różną się one zarówno jeśli chodzi o charakter stosowanego systemu, jak i poszczególnych sposobów, w jaki prawa zostają przydzielane, zbywane/odsprzedawane, a ich zasięg - zastrzeżony.

Komisja jasno zastrzegła, że obecnie nie zamierza ingerować w aktualne systemy zarządzania, które wchodzą w zakres kompetencji państw członkowskich. Biorąc pod uwagę mieszany charakter aktualnie stosowanych systemów, przejście na jednolity system - niezależnie od tego, czy państwa członkowskie korzystałyby z niego tylko wewnętrznie, czy też stosowany byłby on na poziomie wspólnotowym - rzeczywiście wydaje się bardzo trudne.

Nie wynika to wyłącznie z różnic w stosowanych systemach prawnych. Trudność wynika z obaw o podstawę, w oparciu o którą dokonany miałby być wstępny przydział praw, rodzaj dostępnych odszkodowań za ich utratę oraz zastrzeżenia co do uczciwości tworzenia okazji do uzyskania nieoczekiwanego zysku przez tych, którym prawa powtórnie przydzielono.

Inna kwestia to wątpliwość, czy pewne typy systemów RBM są skutecznie odwracalne, jeśli zostałyby przyjęte.

Wszystkie te czynniki sprawiają, że bezwzględnie nie należy podejmować żadnych kroków, nawet na poziomie wymiany praktycznych wzorów między państwami członkowskimi, bez uprzedniego udostępnienia o wiele pełniejszych informacji, zasięgnięcia opinii i przeprowadzenia analiz. Tylko w ten sposób będzie można określić, co właściwie jest sprawdzonym wzorcem.

Tym sposobem można by ponadto wykazać, że różne systemy odpowiednie są dla różnych typów rybactwa.

Zalecenia

Wszelkie badania w zakresie RBM zainicjowane przez Komisję powinny być ukierunkowane na:

1. Uzyskanie pełnego obrazu i analizy systemów zarządzania, jakie obecnie stosowane są w państwach członkowskich.
2. Przyjrzenie się podstawowym założeniom związanym z RBM, jeśli chodzi:
 - c) o to, komu można przydzielić prawa, komu je zbyć oraz czy są one możliwe do odsprzedania, wraz z wszelkimi ograniczeniami tych aspektów, oraz
 - d) o zasięg tych praw, tj. czy są one określone co do miejsca, ilości (wynik) czy wysiłku (nakład) albo kombinację tych czynników.
3. Ocenę - przy użyciu dowodów uzyskanych z obowiązujących systemów zarządzania - wydajności każdego z tych założeń w osiągnięciu celów WPRyb w zakresie:
 - f) poprawy warunków życia osób zaangażowanych w działalność rybacką;
 - g) zachowania zrównoważonej ekologii morskiej, która chroni zasoby rybne oraz
 - h) utrzymania zdolności do przetrwania społeczności zależnych od rybactwa.
4. Rozpatrzenie tych kwestii oddzielnie biorąc pod uwagę różne typy działalności rybackiej prowadzonej zarówno na wodach Wspólnoty, jak i poza nią.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	28.2.2008
Wynik głosowania końcowego	+ : 21 - : 3 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Alfonso Andria, Elspeth Attwooll, Marie-Hélène Aubert, Iles Braghetto, Luis Manuel Capoulas Santos, Paulo Casaca, Zdzisław Kazimierz Chmielewski, Avril Doyle, Emanuel Jardim Fernandes, Carmen Fraga Estévez, Duarte Freitas, Ioannis Gklavakis, Hélène Goudin, Pedro Guerreiro, Ian Hudghton, Heinz Kindermann, Rosa Miguélez Ramos, Marianne Mikko, Philippe Morillon, Seán Ó Neachtain, Struan Stevenson, Catherine Stihler, Margie Sudre, Cornelis Visser
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Thomas Wise
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Francesco Ferrari